

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van Y te Z tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Leeuwarden van 18 Maart 1953 betreffende den haar opgelegden aanslag tot navordering van inkomstenbelasting voor het jaar 1946;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wie een navorderingsaanslag werd opgelegd in de inkomstenbelasting voor het jaar 1946 naar een zuiver inkomen van f. 42.727.--, tegen dien aanslag in beroep is gekomen;

dat de Raad van Beroep den aanslag heeft verminderd tot een aanslag naar een zuiver inkomen van f.35.608.60, na te hebben overwogen:

dat partijen verschillen over het bruto-winstpercentage op lederwaren, hetwelk door de Inspecteur voor de onderhavige aanslag was gesteld op 50 % van de inkoop, terwijl appellante heeft opgegeven 21,9 % van de inkoop;

dat als niet bestreden vaststaat, dat herhaaldelijk voor de boekhouding van appellante gebruik is gemaakt van inkoopfacturen met gefingeerde namen;

dat daarom naar het, oordeel van de Raad de boekhouding van appellante niet zodanig betrouwbaar geacht moet worden, dat deze boekhouding ongewijzigd kan worden gevolgd;

dat appellante wel heeft getracht aan te geven, welk percentage volgens de destijds geldende prijsbeschikkingen geoorloofd was;

dat echter de Raad, mede gelet op de onvoldoende betrouwbaarheid van appellantes boekhouding van oordeel is, dat appellante niet-aannemelijk heeft gemaakt, dat zij zich aan de voorgeschreven prijsbepalingen heeft gehouden, zodat in de wettelijke prijsbeschikkingen geen oplossing is te vinden voor het door appellante berekende bruto-winstpercentage;

dat als niet bestreden vaststaat, dat verschillende winkeliers in de branche . van appellants een winstopslag van 50 % hebben berekend;

dat anderzijds de leden van Inkoopvereniging C een winstpercentage hebben vermeld van 21.9 % (appellante) tot 43.2 %;

dat de Raad wel aannemelijk acht, dat appellante verhoudingsgewijs met een lagere brutowinstopslag heeft gewerkt dan haar collega's;

dat daarom de Raad deze opslag meent te moeten stellen op 40 %;

dat de verkoopwaarde is gesteld op f. 149.486.54, zodat de bruto-winst moet worden gesteld op $40/140 \times f. 149.486.54$ d.i. f. 42.710.44 inplaats van f. 49.828.84, het bedrag, waarop de onderhavige aanslag steunt;

dat derhalve het belastbaar inkomen, bij de bestreden aanslag gesteld op f. 42.727.- moet worden verminderd met f. 49.828.84 - f. 42.710.44 d.i. f. 7.118.40 en moet worden gesteld op f. 42.727.-- - f. 7.118.40 d.i. f. 35.608.60;

Overwegende dat belanghebbende als middel van cassatie voorstelt:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, en het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 en wel in het bijzonder de artikelen 9 en 12 van dat besluit, doordat de Raad, na te hebben vastgesteld dat herhaaldelijk voor de boekhouding van belanghebbende gebruik is gemaakt van inkoopfacturen met gefingeerde namen, heeft beslist, dat daarom de boekhouding van belanghebbende niet zodanig betrouwbaar geacht moet worden, dat deze boekhouding ongewijzigd kan worden gevolgd,

hebbende de volgende overwegingen. van de Raad alle betrekking op de uit het verwerpen van de boekhouding voortvloeiende bruto-winstberekening,

ter toelichting van welk middel is gesteld:

Deze beslissing wordt niet gedragen door het vastgestelde feit. Dat er inkoopfacturen met gefingeerde namen geboekt zijn houdt niet in, dat er geen regelmatige boekhouding aanwezig is, met geregelde jaarlijkse afsluitingen, gepaard gaande met een inventarisatie. Onjuiste namen op facturen en/of in de boeken oefenen geen invloed op de winst uit en verwerping van de boekhouding is alleen mogelijk, wanneer ze een onjuist winstcijfer tot uitdrukking brengt: De Raad had also enkel op grond van de aanwezigheid van facturen met gefingeerde namen en zonder vast te stellen, of de hierop voorkomende goederen al dan niet gekocht waren, niet mogen overgaan tot bepaling van de winst overeenkomstig artikel 12, maar hij had

overeenkomstig artikel 9 de winst moeten bepalen door vermogensvergelijking. Dit een en ander wordt ook duidelijk door de onderhavige boekhouding te vergelijken met één, waarin contante inkopen voorkomen en welke ook niet enkel op grond daarvan verworpen kan worden;

Overwegende dienaangaande:

dat voor de toepasselijkheid van artikel 9 (oud) van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 niet voldoende is, dat een boekhouding bestaat, welke formeel aan de in dat artikel gestelde vereisten voldoet, doch tevens nodig is, dat die boekhouding kan worden gebruikt als een materieel betrouwbare grondslag voor de winstberekening dat de Raad van Beroep feitelijk heeft vastgesteld, dat voor de boekhouding van belanghebbende herhaaldelijk is gebruik gemaakt van inkoopfacturen met gefingeerde namen;

dat hierin de Raad een genoegzame reden heeft kunnen vinden om aan die boekhouding de nodige betrouwbaarheid als grondslag voor de winstberekening te ontzeggen, tenzij - hetgeen niet is gebleken - door belanghebbende aan den Raad zou zijn aangetoond, dat in werkelijkheid de op de bedoelde facturen vermelde inkopen tegen de daar vermelde prijzen hebben plaats gehad;

dat het in het bovengenoemde besluit vervatte stelsel van winstberekening medebrengt, dat, zo aan de voorwaarden voor de winstbepaling door middel van de in artikel 9 aangegeven vermogensvergelijking niet wordt voldaan, die winstbepaling aan de hand van de voorschriften van artikel 12 moet plaats vinden;

dat het middel mitsdien ongegrond is;

V e r w e r p t het beroep.

Gedaan bij de Heren Smits, waarnemend-President, Dubois, van Rijn van Alkemade, Wiarda en van der Loos, Raden, en door den waarnemend-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den vier en twintigsten Juni 1900 drie en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Smits